

A Vörös Torony mélyének titkai

Apró kezekbe csúsztatott, az illetéktelen szemek számára közönségesen semmitmondó üzenetek, nemesi füleknek szánt, visszhangot soha nem verő suttogás a Keskeny-tenger túloldalán, és a Vörös Torony résein be- és kiröppenő, titkokat hordozó madárcák érkezése-távozása töltötte ki az elmúlt heteimet.

Rendkívüli körütekintést igényel a módszer, amellyel tervem lépéseit végig kell járnom, mégsem ez a törekvés, hanem a csönd az, ami kimerít. Be kell valljam, barátaim, akiknek kíváncsisága a gyakorta hosszúra nyúló némaságom ellenére sem lankad, s egyre várjátok ritkásan felbukkanó beszámolóimat: az elküldött és érkező üzenetek közti időt kitöltő várakozás a számomra korábban oly kevésbé ismert türelmetlenség érzésével tölt el. Annak sürgető nyomasztása alól aztán csak olyan történés képes felszabadítani, amely előremozdítja a kereket, amelyet buzgón próbálok a helyes irányba görgetni. Ahhoz azonban, hogy ez eredménnyel járjon, elengedhetetlen bizonyos nagy hatalmú, de ami még ennél is fontosabb, *befolyásos* személyek támogatása. Őket aztán olyan jellegű és mértékű információ birtokába juttatom, amely meggyőzi őket, hogy számukra is jövedelmező közösen munkálkodnunk. Annak azonban, hogy az elmúlt napokban személyesen fogadtam egyiküket, nem csupán az volt az oka, hogy a kereket ketten eredményesebben forgatjuk, hanem az is, hogy vannak információk, amelyeket még kismadarakra sem bíznék nyugodt szívvel.

- Határtalan naivitásommal azt képzeltem, ma már nem szolgálsz több meglepetéssel, barátom. – Illyrio Mopatis elismerően hajtott fejet, miután végleg magunk mögött hagytuk az érkezésünk irányát jelző gyér világosságot, és már csak a kezemben tartott fáklya fénye vágott számunkra utat a sötétség gyomrában. *Ilyen mély és átláthatatlan lehetett a füst, amely Harrenhallt fojtogatta, miután Balerion, az Iszonyat pokoli tüze még a köveit is megolvasztotta* – ötlött az agyamba a gondolat.

A tanácsos nyilvánvalóan különös átalakulásomra utalt, ezzel felidézve bennem a kifejezéstelen, zárkózott pillantást, amit akkor vetett rám, mikor a fogadására érkezvén elé léptem a kikötőben. A felismerés legapróbb rezdülése sem futott végig pufók arcának vonásain. Nem is csoda, hisz gondos munkát végeztem, mégis, az ehhez hasonló helyzetekben nehéz uralkodnom az érzéseimen; az önkéntelen hízelgés önelégültségre csábít.

- Gondolom teljes időpazarlás volna afelől érdeklődöm, vajon merre járunk?

Apró kuncogást hallattam. – A Vörös Torony alatt, de ez vajmi kevésbé lényeges. Hisz minket mindig is inkább az érdekelt, merre *tartunk*, nem igaz, barátom? Nem elégít ki bennünket, hogy ismerjük a jelent, az pusztán azért lényeges, hogy általa kedvünk szerint alakíthassuk a jövőt.

Ha azt mondom, még arra is odafigyeltem, hogy a tőlem telhető legérdesebben csikorogjon a hangom, talán azt gondolhatjátok, túlságosan elmerültem a színjátékom részleteiben. Én úgy vélem,

A Vörös Torony mélyének titkai

akár egyetlen figyelmen kívül hagyott részlettel is hátra szúrhatja magát az ember, s még mindezzel a körütekintéssel is túl nagy kockázatot vállaltam. Hiába a kismadarak, még én sem tudhatom, mikor ki fordul be a következő sarkon, bármily néptelen is legyen a folyosó, amelyen járok, ahogyan azt sem, esetleg ki hallgatózik az árnyékok között megbújva. – Közös ismerősünk tájékoztatott, hogy a hercegnő sikeres házasságra lépett egy dothraki lovasúrral, amelyben neked sem volt elhanyagolható a szereped. Köszönettel tartozom a közbenjárásodért, tanácsos!

- Oly apró lépés ez a célunk érdekében, s mégis mennyi pénzembe fáj! – Illyrio hangja panaszosan csengett, de nem hajazott annyira az őszinteségre, mint az engem megtéveszteni vágyó agya gondolta. Az általa hozott áldozatokat felemlegetve csak azt próbálta hangsúlyossá tenni, mily nélkülözhetetlen a szerepe az események alakításában. – Ha az évek alatt, amit a házamban töltöttek, bárki is megneszeli, hogy két Targaryent bújtatok, a hír úgy perzselte volna föl Westeros, mint Hódító Aegon és nővéreinek sárkányai annak idején. A fiú szertelen és vajmi kevésbé fékezhető. Ha a dolgok rosszra fordultak volna...

- Csakhogy minden úgy alakult, ahogyan lennie kellett – A tőlem telhető legselymesebb hangon szakítottam félbe a villásszakállú siránkozását, csak hogy ne vádolhasson azzal, hogy modortalansággal hálálom meg az erőfeszítéseit. – Remek munkát végeztél, meg is lesz a jutalma.

- Jutalom... Öreg ember vagyok, és nem csupán az Essos és Westeros között hullámzó tenger jelenti számunkra a legnagyobb akadályt. Ha jól értesültem, még csak nem is a Bitórló, Varys.

Puhán, de hirtelen torpantam meg, meglepetésként érte. Szemmagasságba emeltem magammal a fáklyát, a magasba csapó lángja szinte égette az arcomat, és a szisszenést hallva, amely elhagyta Illyrio ajkait, az övébe is belekapott a forróság.

- Biztosan összekeversz valakivel, tanácsos. Ez csak két jelentéktelen barát sétája egy meglehetősen szokatlan helyen.

Neki persze nem kellett attól tartania, hogy a Keskeny-tengernek ezen az oldalán sanda szemmel néznek rá a felbukkanása miatt. Királyvár kikötőjében a legkülönfélébb népek fordulnak meg, így egy gazdag keleti nemes nem vonz az átlagosnál több pillantást. Ellenben más helyzetet szülne, ha ugyanezt a nemes a Kistanács egyik megbecsült tagjának társaságában látnák. Éppen ezért a találkozóink megszervezését még kismadarakra sem bízhattam, kizárólag egy sokadrangú zsoldos érkezhett Illyrio Mopatis fogadására. A sodronyinger egyszerű, kopott bőrköpenyt terítettem, a hatás kedvéért pedig még kardot és tört is csatoltam az oldalamba, és olyan ábrázatot öltöttem, amely nem hagyott kétséget afelől, hogy nem csak képes, hanem kész is vagyok használni mindkettőt. Egy ilyen fizimiskájú embert tisztos távolságban elkerülnek a kikötőben. A szokásostól eltérő öltözék persze

A Vörös Torony mélyének titkai

hatásos és megtévesztő, de a legfontosabb mégis az arc volt, márpedig az én arcom ismert, túlságosan is ismert Westeroson, ezért a tar fejet sisakkal, az ismert vonásokat pedig álszakállal és sebhelyekkel tettem felismerhetetlenné.

Most, hogy ismét szembesítettem a vele szemben álló ismeretlen figurával, Illyrio elkerekedett szemmel bólintott. Magunk elé irányítottam a fáklya fényét, hogy az megvilágítsa az előttünk magasba tekergő, kőből faragott csigalépcsőt. – Csak utánad, barátom!

Nem csak a tekintélyes körökben forgolódó emberek titkait tártam fel szolgálattal töltött éveim alatt, hanem a Vörös Toronyét is. Az olyan szemek, amelyek nem kényszerültek rá észrevétlen útvonalak, bejáratok és átjárók kutatására alattomos tetteikhez, nem képesek oly agyafúrt módon gondolkodni, mint azok, akik igen. Nem állíthatom, hogy valamennyi rejtett, szűk folyosót, átjárót és titkos lyukat ismerek, de eleget ahhoz, hogy észrevétlenül közlekedhessek a súlyos kőfalak között.

- Az új Segítő valóban problémás személy. – mondtam. – Robert király előszeretettel hangoztatja, hogy a király eszik, a segítő pedig eltakarítja a maradékot. De nem ez a Segítő... Kutakodni kezdett, aggasztó dolgokba üti az orrát, és talált egy fattyút. Nemsokára elkövetkezik a többi is. Egy nap, két nap, két hét...

- Ha rájön az igazságra, mit fog tenni? – vágott közbe a tanácsos inkább kíváncsian, mintsem türelmetlenül.

- Egyedül az istenek tudják. A bolondok megpróbálták megölni a fiát, és ami még rosszabb, komédiásmutatvánnyá fajult az egész. Nem olyan ember, hogy ezt csak úgy annyiban hagyja. Figyelmeztetlek, a farkas és az oroslán nemsokára egymás torkának esik, akár akarjuk, akár nem. – Hatalmas termete ellenére Illyrio meglepően puhán lépdelt mellettem, mégsem titkolhatta, hogy a lépcsőzés megerőltetést jelent számára. Árulkodóak voltak a szagok, amelyeket még a myri parfümök erős aromája sem volt képes teljesen elfedni, inkább csak még fullasztóbbá tett. A szavaimat hallva panaszos hangon sópánkodni kezdett, és amíg ezzel foglalta le magát, még zihálni is elfelejtett. Amikor viszont arra kért, hogy késleltessem a kirobbanni készülő háborút, nem állhattam meg, hogy kedélyesen felé fordulva érdeklődjek: vajon varázslónak néz-e engem, hogy képesnek tart efféle dolgokra. Ekkor halkán kuncogva így hízelgett: - Nem is kevesebbnek.

- Mit tegyek? – kérdeztem tőle, mintha ugyan számítana, mit vél, mit kellene cselekednem. Mindenesetre tapasztalataim szerint az emberek többsége, különösen, ha jelentős tekintélynek örvendő személyről van szó, hízelgőnek találja a hasonló kérdéseket, számomra pedig nem megerőltető biztosítani számukra a hatalom illúzióját.

A Vörös Torony mélyének titkai

- Ha egy Segítő meghalhat, miért ne halhatna meg egy másik is? Már eltáncoltad egyszer ezt a táncot, barátom.

Nyugalmat erőltettem a hangomra, nem volt szabad, hogy utat törjön magának az ostobaságra válasz türelmetlenség. Az egyik mondatában még arról panaszkodik, mi mindent tett kockára az ügyünk érdekében, a következőben pedig már teljességgel szükségtelen veszélyt vállaltatna velem.

- Az egyszer nem most van, ez a Segítő pedig nem a másik.

Hosszú évek óta élvezem uralkodók, segítők és egyéb nagyhatalmú vagy épp kevésbé jelentős személyek kegyét, még ha bizalmát nem is, és ez idő alatt sok mindent láttam, még többet hallottam. A rólam szóló pletykákkal ellentétben nem én szövöm a hálót, amely immár nem csak e falak között feszül, hanem egészen a Szabad Városokig elér. Ők teszik, a hatalmasságok és az egyszerű emberek, s mégis én vagyok a Pók, amely a közepén ül, és minden finom szálakat megpendítő mozdulatukról tud. Kedvem szerint kuszálom a fonalat, mígnem csak én igazodom ki rajta, csak én látom, melyik szál merrefelé tart. Jó hasznot teszek nekik, és még úgy sem ereszhetnek, hogy tudják, az ő fülükől elhajolva talán már máséba suttogom a titkaikat, mert még a korlátozott tudás is biztonságosabb, mint a teljes vakság. Márpedig én a tudás kimeríthetetlen forrása vagyok, a hálóm pedig manapság rohamos ütemben bonyolódik, az új Segítő azonban igyekszik kibogozni, vagy ha ez nem is megy neki, hát szétszaggatni a művet, s ebben valóban nem különbözik az elődjétől. Illyrio tanácsos azonban mintha figyelmen kívül hagyná a tényt, hogy míg Jon Arryn halálában legfeljebb a hallgatással működtem közre, a jó Eddardét magamnak kéne előkészítenem. Ráadásul két segítő elvesztése néhány hónap leforgása alatt, amikor még az első halála verte visszhang sem ült el, olyan kockázatot jelentene, amely a biztos bukásom felé vezet.

- Talán így van. – hagyta rám. A felszínre érve megtorpant, gyűrűkkel ékesített, vaskos ujjai a hűvös, vörös téglás falban kerestek támaszt a lépcsőmászás követően. – Mégis időre van szükségünk. A hercegnő gyermeket vár. A khal a kisujját sem mozdítja, míg a fia meg nem születik. Tudod, milyenek ezek a vademberek.

A megfelelő mértékű nyomás egy jól megválasztott téglára, és már ereszkedett is lefelé a kötömb, amely elfedte az átjárónkat. Pontosan illeszkedett a padló felszínébe, ahol néhány pillanattal azelőtt még kör alakú lyuk vezetett a mélybe.

- Ha nem mozdul meg hamarosan, lehet, hogy túl késő lesz. Ez már nem kétszereplős játék, ha az is volt egyáltalán. – Illyrio persze messziről jött, a leveleim pedig közel sem lehettek elég részletesek számára, nem tudott pontos képet alkotni arról, miként mozognak a bábuk Westeros tábláján. Nem csak arról kellett beszámolnom neki, hogy Stannis Baratheon és Lysa Arryn kívül esett minden

A Vörös Torony mélyének titkai

befolyásomon, és csak az istenek tudják, mekkora sereget képesek maguk köré gyűjteni, hanem a Tyrellek által dédelgetett tervről is, hogy beházasodjanak a királyi családba. Na és persze a bizonytalanságaimról... – Mégis Lord Stark az, aki miatt nem alszom nyugodtan. Tud a fattyúról, nála van a könyv. Nemsokára rájön az igazságra. A felesége meg, hála Kisujj mesterkedéseinek, elrabolta Tyrion Lannistert. Lord Tywin ezt gyalázként fogja értékelni, s Jaime is különös vonzalmat táplál az Ördögfióka iránt. Ha a Lannisterek megindulnak észak felé, a Tullyk is megmozdulnak. Késleltessd, mondd te. Siettessük, mondom én. Még a legügyesebb zsonglőr sem tarthat a levegőben száz labdát örökké.

- Te több vagy, mint zsonglőr, öreg barátom. Te valódi varázsló vagy. Csak annyit kérek tőled, hogy használd a varázserődöt még egy kicsit tovább! – Kérésnek hangozott, de sokkal inkább a felszólítás súlyát hordozták a tanácsos szavai, hisz jól tudta, hogy nincs más választásom, mint teljesíteni, amit kér. És persze teljesíteni is fogom, mert ugyan varázslatokra nem vagyok képes, arra azonban igen, hogy annyira türelmesen váraкоzzak és olyan észrevétlenül munkálkodjak, hogy úgy tűnjön, bűbájokkal dolgozom.

Mindazok után, amit most megosztottam veletek, talán azt gondolhatjátok, kedvelem a veszély vért pezsdítő bizonytalanságát, de nem is tévedhetnétek nagyobbat. Vannak ugyan férfiak és nők, akik élvezik a lavírozást a bizonytalan és a végzetes között, s kajánul nevetve forgatják föl a sziklaszilárdat maguk körül, de én nem Petyr Baelish vagyok. Az ember játszadoxhat a javát hajhászva, s nem kockáztat többet a saját életénél, azonban nem engedhet meg magának hasonló könnyelműséget, ha súlyosabb dolgok forognak kockán. Kisujjat magával ránthatja a káosz, amelyet buzgón teremteni igyekszik, és amely romba döntheti a birodalmat, de miután kialudtak a lángok és elült a füst, én továbbra is ott állok majd a romok között, arra várva, hogy a szétesett világból újra egészet alkossak. Azoktól, akik ódzkodva néznek rám a szemük sarkából, s összesúgnak a hátam mögött, neveken nevezve: „a Pók, aki mindig afelé fordul, akitől több hasznot remél”, nem várható el, hogy megértsék a háló bonyolult szövedékét. Hogy az egyetlen, ami számít, az a Birodalom, mert én nem hatalmasságokat szolgállok, sosem uralkodók érdekeit tartottam szem előtt, kizárólag a Királyságét.

Türellemmel kell hát lennem, barátaim, és fáradhatatlannak munkálkodásomban. Mert a görgeteg csak akkor indul meg Westeros felé, amikor a khal parancsot ad a lovasainak: foglalják vissza azt, ami a kiteszített Targaryent kölyök szerint őt illeti. Márpedig a khalasar hozza majd el azt a káoszt, amely véglegesen meggyengíti a hamis hatalmasságokat. Felszántja majd Westeros földjét, hogy megvethesse rajta a lábát az a herceg, amelyiknek el kell jönnie, és akinek a létezéséről a Birodalom ugyan még nem tud, mégis szüksége van rá.